

ΠΡΟΔΩΝΕΤΑΙ ΞΑΝΑ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ανάγκη για νέα πορεία

Η άγρια επίθεση με ρουκέτες και πυροβολικό Συριακών και φιλοσυριακών δυνάμεων ενάντια στους υποστηρικτές του Αράφατ στους συνοικισμούς και την πόλη της Τρίπολης που προκάλεσε το θάνατο σε εκατοντάδες μαχητές και γυναικόπεδα αποτελεί νέο ορόσημο στην τραγική ιστορία του Παλαιστινιακού λαού και θέτει σε σοβαρό κίνδυνο την Παλαιστινέζικη Επανάσταση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ

Η σφοδρότητα της επίθεσης και το αδιάκριτο σφυροκόπημα των δυο καταυλισμών «Νάχα Ελ Μπάρνεντ» και «Μπαντάουϊ», όπου κατοικούν χιλιάδες άμαχοι Παλαιστίνιοι φανερώνουν τη βαρβαρότητα και τον κυνισμό του Συριακού καθεστώτος και την αποφασιστικότητα του Άσσαντ να βάλει κάτω από τον απόλυτο έλεγχο του την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (Ο.Α.Π.) μετατρέποντας τη σε πειθήνιο όργανο της εξωτερικής του πολιτικής.

Οι δυνάμεις του Αμπου Μούσσα που παίρνουν μέρος στην επίθεση ενάντια στον Αράφατ, ανεξάρτητα αν στα πρώτα στάδια της «ανταρσίας» τους (τον περασμένο Μάη) απηχούσαν μια γνήσια αντιπολιτευτική διάθεση των Παλαιστίνιων προς τη λανθασμένη ηγεσία στην Ο.Α.Π. και την πολιτική του Αράφατ, με τις πρόσφατες ενέργειες τους έχουν καταντήσει πόνια στα χέρια των Άσσαντ και Καντάφι και θα χάσουν τελικά κάθε υποστήριξη και σεβασμό ανάμεσα στις πλατιές παλαιστινιακές μάζες.

Ήδη ακόμα και δυνάμεις που αντιτίθενται στην υποχωρητικότητα του Αράφατ και την εμμονή του σε άκαρπες διπλωματικές μανούβρες και συμμαχίες με άραβες βασιλιάδες και

σειχήδες αναγκάζονται να τον υποστηρίξουν μπροστά στη συριακή επίθεση.

Οι μάζες στα κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη όπως κι οι μετανάστες παλαιστίνιοι στις διάφορες χώρες (και στην Ελλάδα) εκφράζουν με μαζικές κινητοποιήσεις την οργή και τον αποτροπιασμό τους για την αδελφοκτόνα επίθεση της Συρίας και των ανδρικήλλων της την ίδια στιγμή που οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις απειλούν το Λίβανο με εισβολή.

Οι μαρξίστες και το εργατικό κίνημα της Κύπρου δεν μπορούν παρα να ενώσουν τη φωνή τους καταδικάζοντας ανεπιφύλακτα την επίθεση.

Το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ έχουν υποχρέωση να καταδικάσουν ξεκάθαρα όχι μόνο τις αδελφοκτόνες συγκρούσεις αλλά και την ανάμειξη της Συρίας και της Λιβύης. Αλλιώς θα η υποστήριξη προς τους παλαιστίνιους που σφάζονται σήμερα για τα συμφέροντα αυτών των καθεστώτων δεν θα 'ναι τίποτα άλλο παρα ψεύτικη και υποκριτική

Οι γενικές θέσεις της Σ. Έκφρασης πάνω στο Παλαιστινιακό ζήτημα είναι γνωστές κι αναλύθηκαν πρόσφατα σε μια σειρά από άρθρα.

Το βρίσκουμε δύσκολο, πραγματικά την ώρα που τ' αδελφια μας οι παλαιστίνιοι στο Λίβανο μετρούν για άλλη μια φορά τα τραγικά θύματα των συγκρούσεων εμείς ν' ασχολούμαστε με θέσεις, αναλύσεις και «προοπτικές». Θα σφίξουμε όμως την καρδιά μας και θα προσπαθήσουμε να τοποθετήσουμε τις απόψεις μας.

Εξ άλλου οι ιδεαλιστικές, ρομαντικές εκκλήσεις για ενότητα χωρίς ανάλυση των αιτιών της κρίσης στην Ο.Α.Π. και των διεξόδων που διαγράφονται δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα ουσιαστικό στην Παλαιστινιακή επανάσταση.

Ο ΑΡΑΦΑΤ

Οποιαδήποτε έκβαση κι αν έχουν οι συγκρούσεις στην Τρίπολη η ηγεσία του Αράφατ στην Ο.Α.Π. έχει υπονομευτεί σημαντικά και δεν μπορεί να θεωρείται πια σαν ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης. Τις υλικές βάσεις γι' αυτή την εξέλιξη δεν είναι δύσκολο να τις εντοπίσει κανένας. Ο ηγέτης που διοικεί διχτατορικά μια οργάνωση συνεχίζει να διατηρεί τη θέση του και τους υποστηρικτές του ικανοποιημένους όσο καιρο η οργάνωση προχωρεί μπροστά και, προοδεύει και εκπληρώνει ή βρίσκεται στο δρόμο της εκπλήρωσης των στόχων της.

Μια που η πολύχρονη ηγεσία του Αράφατ στην Ο.Α.Π. έφερε μια σειρά από ήττες στην παλαιστινιακή επανάσταση, με πιο μεγάλη ίσως την περυσινή αποχώρηση από τη Βηρυτό, ήττες που δεν άλλαξαν την πολιτική του ούτε τις συμμαχίες του, ήταν φυσικό το κύρος του να υπονομευτεί και η ηγεσία του να αμφισβητηθεί.

Οι Παλαιστινιακές μάζες έχουν βαρεθεί τη διπλωματία. Δεν εμπιστεύονται ούτε τον Ο.Η.Ε. ούτε την ΕΟΚ ούτε τον Χουσεϊν της Ιορδανίας και τους Σεϊχήδες της Σαουδικής Αραβίας. Από την άλλη, μια σειρά από πόλεμοι με το Ισραήλ έχουν αποδείξει πως δεν υπάρχει ούτε στρατιωτική λύση στο πρόβλημα.

Μέσα σ' αυτό το αδιέξοδο οι δυσανεκτικοί στη Φάταχ (την κύρια στρατιωτική παλαιστινιακή Οργάνωση) αποφάσισαν να τα ριζούν όλα στον Αράφατ.

ΟΙ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ

Απο την αντιπολιτευση τους απουσίαζε και η ανάλυση και το πρόγραμμα. Ενώ στην αρχή παρουσίασαν μια μεγάλη

Συνεχίζεται στη σελ. 11

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- 19ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ Π.Ε.Ο.
- ΟΧΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΓΡΕΝΑΔΑ - ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ
- Κ.Μ.Σ. - ΤΣΟΚΚΟΣ
και άλλα ΕΡΓΑΤΙΚΑ
- ΤΟ ΡΙΚ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η ΑΝΕΡΓΙΑ ΜΑΣ ΧΤΥΠΑ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Απολύσεις στου Μπάτα — Κ.Μ.Σ. - Χαρτοβιομηχανία

Εδώ και αρκετό καιρό στις αναλύσεις μέσα από την εφημερίδα-μας επισημαίναμε τους κινδύνους που συνεπάγεται και για την δική-μας οικονομία η διεθνής κρίση του καπιταλισμού και τα αδιέξοδα στα οποία οδηγούνται οι δυτικές οικονομίες ακόμα κι οι βιομηχανικές. Ήδη οι υπο-ανάπτυχτες χώρες κτυπιούνται εδώ και χρόνια από τη Δι-εθνή κρίση.

Τότε οι διευθύνοντες την Κυπριακή οικονομία πουλούσαν στους εργαζόμενους χαράς ευαγγέλια για τη δέσφιν αποφυγή της κρίσης κομπάζοντας για την εφευρετικότητα και εργατικότητα-τους.

Εμείς λέγαμε τότε ότι η «ευρωστία» της οικονομίας μας βασίζεται σε τυχαία γεγονότα και κύρια η ανάπτυξη που είδε στα πρώτα χρόνια μετά το 74 βασίσθηκε στα μεροκάματα πείνας ες' αιτίας της μαζικής ανεργίας που υπήρχε τότε. Ότι θα έπρεπε να ληφθούν ριζικά μέτρα αν δεν θέλουμε να δούμε την οικονομία μας να οδηγείται σε αδιέξοδα με βαριές συνέπειες για τους εργαζόμενους.

Κύρια καλούσαμε τα δυο Αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ να προχωρήσουν στην υιοθέτηση ενός κοινου προγράμματος πάλης που θα έωνε τους εργαζόμενους για να μπορούν να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τις επιθέσεις που θα ξεκινούσαν ενάντια τους οι αστοί στην προσπάθεια τους να διατηρήσουν τα κέρδη-τους.

Σήμερα-δυστυχώς πολυ γρήγορα- άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια τα πρώτα σημάδια της κρίσης σε ένα μεγάλο

αριθμο από τομεις της Κυπριακής οικονομίας — όπως Τουριστική Βιομηχανία, κατασκευές, βιομηχανία ένδυσης - υπόδησης, μεταλλεία, ορυχεία κλπ.

Σ' όλες τις περιπτώσεις οι πρώτοι που δέχονται το κτύπημα από την καθοδική πορεία όλων αυτών των κλάδων είναι οι εργαζόμενοι. Αυτοί δηλαδή που για χρόνια τώρα στήριζαν και στηρίζουν ακόμα την οικονομία του τόπου και που πάνω στις ράχες τους στηρίχτηκαν οι βιομήχανοι για να συσσωρεύουν τα πλούτη τους για να έχουν επαύλειες των 200 και 300 χιλ. λιρών, για να κυκλοφορούν με μερσεντες και Τζιαγκουαρ και να έχουν το μέλλον τους εξασφαλισμένο στην Ελβετία.

Έτσι τα μηνύματα που μας έρχονται καθημερινά από τους διάφορους χώρους δουλειας είναι συνεχεις απολύσεις εργαζομένων ανεξάρτητα αν αυτοι δουλεύουν εδώ και δεκάδες χρόνια στο συγκεκριμένο χώρο δουλειας ταυτιζοντας μ' αυτον ολόκληρη τη ζωή τους.

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμες γίνονται νέες μαζικές απολύσεις (90 εργαζομένων) στο εργοστάσιο χαρτοκιβωτίων στην Πάφο λόγω κλεισίματος του που έρχεται να συμπληρωσει το κύκλο διάλυσης και των οκτώ εταιρειών από τις Κεντρικές βιομηχανίες Πάφου.

Το κλείσιμο του εργοστασίου αυτού γίνεται παρα την αντίθετη γνώμη — των «ειδικων εμπειρογνομώνων» που έφερε η κυβέρνηση — ότι ήταν και είναι βίωσιμο και ότι η λειτουργία του έπρεπε να συνεχιστεί.

Συνέχεια στη σελ. 40

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΛΛΑΔΑ: ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ

«Η οικονομική κρίση που περνάει ο σύγχρονος καπιταλισμός, προβληματίζει όλο και μεγαλύτερες μάζες που είναι αντικείμενο εκμετάλλευσης από το μεγάλο μονοπωλιακό κεφάλαιο, και οδηγεί στη συνειδητοποίηση ότι η λύση θα βρεθεί στο πέρασμα της εξουσίας από τα μονοπώλια στο λαό, ότι η λύση πρέπει να ανζητηθεί μόνο στα πλαίσια του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας» (Α. Παπανδρέου 1975)

Εκλείσαν αυτές τις μέρες δυο χρόνια από τότε που οι έλληνες εργαζόμενοι έδωσαν την εμπιστοσύνη τους στο ΠΑΣΟΚ και με τη ψήφο τους το ανέβασαν στην κυβέρνηση προσβλέποντας στην αλλαγή της ελληνικής κοινωνίας και στο πέρασμα της στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Το 60% που έδωσαν οι εργαζόμενοι στην αριστερά - ένα ποσοστό ρεκόρ για την ιστορία του εργατικού κινήματος - ήταν αυτο ακριβώς που ζητούσε το ΠΑΣΟΚ για μια ισχυρή αυτοδύναμη κυβέρνηση για να εφαρμόσει το πρόγραμμα του. Η επέτειος των δυο χρόνων εξουσίας του ΠΑΣΟΚ βρίσκει πάντα τα σημαντικότερα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα που συσσωρεύσε ο καπιταλισμός μέσα από τις αντιθέσεις και τη συνεχή διεθνή προσπάθεια του για επιβίωση. Παράλληλα ο δεύτερος Οχτώβρης εξουσίας του ΠΑΣΟΚ βρίσκει το εργατικό κίνημα να συνηθειότητα πλήρως την αναγκαϊότητα του σοσιαλισμού σαν μόνη διέξοδο στα προβλήματα του και να καλεί την κυβέρνηση να εφαρμόσει άμεσα το προεκλογικό πρόγραμμα και τις διακυρήξεις του σοσιαλιστικού κινήματος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ: Η κρίση στην ελληνική, όπως και στην παγκόσμια οικονομία, συνεχίζει να βαθαίνει και τες επιπτώσεις της βέβαια δεν τες πληρώνουν οι βιομήχανοι, οι μεγαλέμποροι και οι εφοπλιστές, αλλά οι εργάτες. Τα «γιατρικά» της υποτίμησης και του ετεροχρονισμού αποδείχθηκαν ήδη χειρότερα από την αρρώστια.

Οι εργαζόμενοι έχασαν περίπου 200 δισ. δρχ. που πήγανε στές τσέπες των βιομηχάνων και από κει στην Ελλάδα. Έτσι οι επενδύσεις των 100 δισ. που θα έκανε η «ιδιωτική πρωτοβουλία» αποδείχθηκαν όνειρο και εμφανίζονται για φέτος κατά 34,5% μειωμένες.

Η τελευταία αποκάλυψη των σκανδάλων της ΑΓΕΤ/ΗΡΑΚΛΗΣ καθώς και ο συνεχιζόμενος παρασιτικός ρόλος μιας σειράς βιομηχανιών όπως της ΣΟΦΤΕΞ, τη ΒΑΛΚΑΝ-ΕΞΠΟΡΤ, τη ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΠΑΤΡΑΙΚΗ και τώσων άλλων αποδεικνύουν με τον πιο παραστατικό τρόπο στα μάτια των εργατών τι σημαίνει ιδιωτική πρωτοβουλία, τι σημαίνει εργοδοσία και καπιταλισμός. Ταυτόχρονα αποδείχτηκε ότι τα λεφτά για να πάει καλά η οικονομία υπάρχουν, μόνο που τα λεφτά αυτά βγαλμένα με το αίμα και τον ιδρώτα των εργατών, φυγαδεύονται στές τράπεζες του εξωτερικού.

Παράλληλα με όλα αυτά και σε συνδιασμό με την υποτίμηση της δραχμής, οι εξαγωγές όχι μόνο δεν αυξήθηκαν αλλά και μειώθηκαν το πρώτο 6μηνο του '83 κατά 16% σε σχέση με το '82. Ο πληθωρισμός τρέχει με ποσοστό 23,1% και η ανεργία αυξήθηκε κατά 26% σε σχέση με το '82.

Η ελληνική οικονομία μπαίνει σε μια νέα στενωπό όπου όλα τα ήδη συσσωρευμένα προβλήματα θα ενταθούν. Οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων το πρώτο 6μηνο και των αγροτών το καλοκαίρι ήταν μια ένδειξη μόνο του τι θα συμβεί το χειμώνα αν η σημερινή κατάσταση της οικονομίας συνεχίσει να οδηγείται προς το χειρότερο. Η κρίση αυτή δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί στα πλαίσια του συστήματος χωρίς δομικές αλλαγές στην παραγωγή και στην οικονομία. Δυο χρόνια είναι αρκετά για μια περίπτωση απόδειξη αυτού του γεγονότος. Αντίθετα όσο οι όποιες αλλαγές παραμένουν στα πλαίσια του συστήματος η κρίση θα βαθαίνει, τα μικρομεσαία στρώματα θα απογοητευτούν και θα αποπροσανατολιζούνται, η ανεργία θα σπέρνει την απογοήτευση και τη σύγχυση στές γραμμές του εργατικού κινήματος.

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ: Η δύναμη του ΠΑΣΟΚ να ακολουθήσει και να στηρίξει τους αγώνες της εργατικής τάξης δίνει την ευκαιρία στην τρομοκρατημένη αστική τάξη να προσπαθεί για παραπέρα υποχωρήσεις από μέρους της κυβέρνησης απειλώντας και εκβιάζοντας ανοικτά με όσα μέσα της απόδιδαν. Μια Ν.Δ. σε φανερή κρίση βρίσκει τα περιθώρια να επιτίθεται και να κατηγορεί την κυβέρνηση όταν μια σειρά βουλευτές της θα έπρεπε να βρίσκονται σήμερα καθισμένοι στο σκαμνί με τον «νόμο περι ευθύνης υπουργών». Ο πρόεδρος της δημοκρατίας από «ανεύθυνος άρχων» γίνεται όλο και πιο υπεύθυνος παρεμβαίνοντας όλο και πιο αδιάκριτα τόσο στα εσωτερικά όσο και στα εξωτερικά θέματα (ΝΑΤΟ-ΕΟΚ). Το σκληρό κομμάτι της αστικής τάξης έχει περάσει σε μια ολομέτωπη επίθεση προσπαθώντας να δημιουργήσει κλίμα αποσταθεροποίησης. Οι φασίστες δεν διστάζουν να κτυπάνε μέρα μεσημέρι μέσα στην Αθήνα (και η αστυνομία παρακολουθεί «δικαικριτικά» την ίδια ώρα που στη Ξάνθη ξυλοφορτώνει και σπάζει στο ξύλο τους εργάτες του ΗΦΑΙΣΤΟΥ) και η «Ακρόπολη» θυμίζοντας την ΕΛ ΜΕΡΚΟΥΡΙΟ στη ΧΙΑΝ καλεί τες «δυνάμεις της δημοκρατίας» (βλέπε φασιστικές συμμορίες) να δώσουν τη μάχη στο πεζοδρόμιο... (!!)

Ο ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΙΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ:

Ωστόσο τα πρόσφατα γκάλοπ αλλά και οι καθημερινές εμπειρίες δείχνουν καθαρά την πολιτική αδυναμία της αστικής τάξης και αποδεικνύουν για μια ακόμα φορά ότι ο συσχετισμός των δυνάμεων είναι ακόμα σήμερα ευνοϊκός για την εργατική τάξη. Η κρίση της Ν.Δ. που χάνοντας την κυβέρνηση σχεδόν έχασε και το κυριώτερο της όπλο — που είναι το κράτος με τους μηχανισμούς του, καθώς και οι ενδοκομματικές συγκρούσεις που περιστρέφονται γύρω

από το ΠΩΣ και ΠΟΤΕ θα μεθοδεύουν τα σχέδια για αλλαγή του σημερινού συσχετισμού δυνάμεων, έφεραν το κόμμα της δεξιάς στο περιθώριο και στην απομόνωση από το εργατικό κίνημα.

Από την άλλη το πρόγραμμα που προτείνει αυτή τη στιγμή το ΚΚΕ είναι ένα πρόγραμμα που είναι πιο πίσω από τες ανάγκες του εργατικού κινήματος. Γιατί το εργατικό κίνημα στην ημερήσια διάταξη βάζει το ζήτημα εξουσίας, κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής, εργατικού ελέγχου και αυτοδιαχείρισης. Απέναντι σ' αυτά τα αιτήματα το ΚΚΕ προτείνει ένα πρόγραμμα «δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων» (δηλαδή Τσάρμη μέλους του Π.Γ. στο Ριζοσπάστη) που θα εφαρμοστεί μαζί από κομμουνιστές, σοσιαλιστές, τεχνοκράτες, αστούς δημοκράτες ακόμα και με το «μη μονοπωλιακό τμήμα της αστικής τάξης».

Έτσι λοιπόν η εργατική τάξη παρα τα κτυπήματα από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ εξακολουθεί να στρέφεται προς το ΠΑΣΟΚ και με πρωτοφανή ενθουσιασμό και μαχητικότητα να ζητά από την κυβέρνηση να «προχωρήσει μαζί της ως την άκρη». Και αυτο επιβεβαιώθηκε από την τελευταία συγκέντρωση στο σύνταγμα όπου μια λαοθάλασσα εκδήλωσε την υποστήριξη της προς την κυβέρνηση και την κάλεσε για ακόμα μια φορά να προχωρήσει χωρίς δισταγμούς μαζί με το εργατικό κίνημα προς το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ:

Μπροστα στο κλείσιμο των εργοστασίων, τες απολύσεις, την ανεργία που μεγαλώνει μέρα με την μέρα, τες επιθέσεις των βιομηχάνων, οι εργαζόμενοι δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Είναι αναγκασμένοι να υ-

περασπίσουν το βιοτικό τους επίπεδο και το δικαίωμα στη δουλειά. Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ έδωσε μια νέα ώθηση στη δύναμη των εργατών και το ποσοστό οργάνωσης τους έφτασε το 35-40% και το 60-100% στους στρατηγικούς βιομηχανικούς κλάδους. Και η δύναμη του εργατικού κινήματος δεν είναι μόνο ποσοτική αλλά και ποιοτική. Αυτό φαίνεται πεντακάθαρα από τα συνθήματα που υιοθετεί, στην καθημερινή του πάλη για εξουσία, όπως η κρατικοποίηση, η αυτοδιαχείριση, ο εργατικός έλεγχος, η δήμευση τες περιουσίας των κεφαλαιοκρατών, συνθήματα που δείχνουν ακριβώς ποια είναι η διάθεση των εργαζομένων.

Πρόσθετα μια σειρά χώροι «γκέτο» έχουν περάσει στα χέρια τες αριστεράς (Τριάνα, Σοφτεξ, ταϊμέντα κ.λπ.) καθώς και η συντριπτική πλειοψηφία των Εργατικών Κέντρων, των Ομοσπονδιών, των Σωματείων, των Αγροτικών Συνεταιρισμών και των Αγροτικών Συλλόγων.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ:

Η δύναμη λοιπόν τες εργατικής τάξης είναι τεράστια. Η σημερινή κατάσταση στην Ελλάδα δεν έχει προηγούμενο για τους αγώνες του ελληνικού εργατικού κινήματος. Για πρώτη φορά το όραμα του σοσιαλισμού και η πραγματοποίηση του μπαίνουν τόσο επιτακτικά και για πρώτη φορά οι συνθήκες είναι τόσο ευνοϊκές σε σημείο που η κατάσταση να χαρακτηρίζεται πραγματικά προεπαναστατική. Μοναδικό εμπόδιο στην κίνηση για την κατάκτηση τες εξουσίας (πολιτικής και οικονομικής) δεν είναι τίποτε άλλο παρα η έλλειψη του υποκειμενικού παράγοντα, η έλλειψη δηλαδή τες ηγεσίας, που η ανεπάρκεια τες οδήγησε πολλές φορές στο παρελθόν σε ματοκύλισμα τες εργατικής τάξης (π.χ. Χίλη). Η σύγκρουση που έρχεται — και μάλιστα πολύ σύντομα — είναι

τόσο αναπόφευκτη όπως αναπόφευκτη θα είναι και η ήττα αν το ΠΑΣΟΚ δεν περπατήσει το δρόμο που χάραξαν οι εργάτες και αντίθετα συνεχίσει να ταλαντεύεται ανάμεσα στις συγκρουόμενες τάξεις.

Αποδείχτηκε σήμερα με τες τελευταίες αποκλύψεις των σκανδάλων ότι τα λεφτά που θα κινήσουν την οικονομία, υπάρχουν και πρέπει η κυβέρνηση να στηριχτεί στους εργάτες για να τα πάρει από τες βιομήχανους.

Υπάρχουν σήμερα όλες οι δυνατότητες για:

— να αποκαλυφθούν τα σκάνδαλα και οι κομπίνες στα εργοστάσια και στην Κοινή Ωφέλεια

— να αποκαλυφθεί που πήγαν οι 65 δρχ. από τες 100 που έπαιρναν δάνεια οι βιομήχανοι.

— τον εργατικό έλεγχο στο τραπεζικό σύστημα.

— να προχωρήσει η κυβέρνηση στην κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων τες οικονομίας.

— να διωχθούν μια για πάντα οι βάσεις

— εξόδο από ΝΑΤΟ και Ε.Ο.Κ.

Καθήκο των αγωνιστών εργατών, αγροτών και νεολαίων που ηγάζει από τη σημερινή πραγματικότητα και το συσχετισμό των δυνάμεων είναι η δουλειά κοντα και μέσα στο ΠΑΣΟΚ και όχι μακριά από το κίνημα. Κάθε προσπάθεια για δημιουργία νέου φορέα έξω από το ΠΑΣΟΚ (Ν. Καργόπουλος) σίγουρα οδηγεί στην απομόνωση από το εργατικό κίνημα. Επιβάλλεται η αποφασιστική υποστήριξη στη δημιουργία μιας μαζικής Μαρξιστικής Τάσης, όπως εκφράζεται σήμερα από το «ΣΕΚΙΝΗΜΑ», που θα επιβάλει την πλειοψηφία τες στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, που θα κτίσει μια οργάνωση στο δρόμο για την κατάκτηση τες εξουσίας από τες εργαζομένους.

ΔΙΕΘΝΗ

ΓΡΕΝΑΔΑ:

Η γκαγκστερική εισβολή και κατοχή της Γρενάδας από τα στρατεύματα του Ρήγκαν αποτελεί μια απειλητική προσπάθεια του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού να προλάβει τον επαναστατικό σίφωνα που απειλεί να συντρίψει μια για πάντα τον καπιταλισμό στην Καραϊβική στην κεντρική και στη Λατινική Αμερική. Αυτό που θ' ανακαλύψει σύντομα ο καουμπού Ρήγκαν είναι πως ο σεναριογράφος της ανθρώπινης ιστορίας δεν θα 'ναι τόσο ευνοϊκός μαζί του όσο ήταν ο σεναριογράφος του Χόλλυγουντ. Με την «εύκολη» του νίκη κατάφερε να τραβήξει την περόνη μιας χειροβομβίδας που κινδυνεύει να εκραγεί μέσα στα χέρια του.

ΤΙ ΓΥΡΕΥΟΥΝ ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΓΡΕΝΑΔΑ.

Απο καιρο τώρα οι στρατηγικοί εγκέφαλοι του Αμερικανικού Πενταγώνου συζητούν την εισβολή στη Γρενάδα που από το 1979 έφυγε από την τροχιά του δυτικού ιμπεριαλισμού. Τον ίδιο καιρο συζητιώταν και η εισβολή στο Σαλβατορ και τη Νικαράγουα. Η εισβολή στη Γρενάδα αποτελεί στην ουσία μια προειδοποίηση στους σαντινιστές και στους αντάρτες του Σαλβατορ αλλά και στους λαούς ολόκληρης της Λατινοαμερικανικής Ηπείρου ότι οι έμποροι, οι βιομήχανοι κι οι τραπεζίτες της Δύσης δεν θα κάτσουν με σταυρωμένα τα χέρια να περιμένουν το τέλος τους.

Το γιατί διάλεξαν τη Γρενάδα δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανένας. Πρόκειται για ένα μικρο νησάκι έκτασης 120 τετρ. μιλίων (30 φορές μικρότερη από την Κύπρο) με πληθυσμό 110,000 κατοίκους. Πίστευαν ότι θα το καταλάμβαναν σε 2 ώρες - θα αποκαθιστούσαν «το Νόμο και την τάξη» και θα 'φευγαν.

Διάλεξαν εξ άλλου και την κατάλληλη στιγμή.

Δεν υπήρχε «νόμιμη» κυβέρνηση στη χώρα μετά που το Στρατιωτικό Συμβούλιο με ηγέτη τον στρατηγό Ωστιν κατέλαβε με πραξικόπημα την εξουσία σκοτώνοντας τον πρωθυπουργό Μπίσσιουπ και μερικούς υπουργούς του. Καμμία από τις δικαιολογίες της κυβέρνησης του Ρήγκαν όμως, δεν έπεισε τελικά οποιονδήποτε κι ακόμα και τους πιστώτερους συμμάχους του.

Ούτε πως κινδύνευαν δήθεν οι Αμερικάνοι πολίτες στο νησί, ούτε πως το αεροδρόμιο κατασκευαζόταν για στρατιωτικούς σκοπούς (τό διέφυσε Βρετανική Εταιρεία αναμειγμένη στην ανέγερση του αεροδρομίου) ούτε πως υπήρχαν πάνω από 1000 κουβανοί στο νησί.

Όσο για την αποκατάσταση της «Δημοκρατίας» και της «Νομιμότητας» η υποκρισία του Ρήγκαν έλαμψε από το γεγονός πως οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές ποτε δεν τα πήγαν καλά με την διακυβέρνηση Μπίσσιουπ (σχεδίαζαν να την ανατρέψουν) ενώ η νέα διακυβέρνηση δεν ήταν παρα μια εσωτερική «αλλαγή φρουρας» που δεν θα άλλαζε σημαντικά την κατάσταση για τους Αμερικάνους.

Το γεγονός πως κάλεσαν τον Ρήγκαν να επέμβει μια σειρά από χώρες της Καραϊβικής δεν πρόσφερε καμμία νομιμότητα στην εισβολή. Το «πραξικόπημα» του Ρήγκαν σε σύγκριση με αυτο τον Ωστιν έχει στοιχίσει τουλάχιστο διπλάσια θύματα σε Αμερικανικές ζωές, τριπλάσια σε Γρεναδικές και επταπλάσια σε κουβανέζικες ζωές.

ΑΠΟΤΥΧΙΑ Η ΠΡΟΒΑ ΤΖΕΝΕΡΑΛΕ

Το γεγονός πως ο «περίπατος» 6,000 από τους πιο άρτια

εκπαιδευμένους κι εξοπλισμένους πεζοναύτες (ο αριθμός τους χρειάστηκε να διπλασιαστεί για να τα βγάλουν πέρα δεν κράτησε 2 ώρες αλλά 8-10 μέρες έδωσε μια γεύση του τι πρέπει να περιμένουν τα Αμερικανικά στρατεύματα σε μια Νικαράγουα, ένα Σαλβατορ ή ένα Λίβανο.

Αυτό που δυσκολεύονται να καταλάβουν οι ηγέτες του Ιμπεριαλισμού είναι πως ο λαός της Γρενάδας και οι κουβανοί εργάτες δεν υπεράσπιζαν ένα «φονία» στρατηγό Ωστιν αλλά τις κατακτήσεις που τους πρόσφερε η ανατροπή του δικτάτορα Γκαίρου (βλέπε διπλανές στήλες) ενάντια στα Ιμπεριαλιστικά στρατεύματα. Οι Αμερικάνοι έχουν ταυτιστεί με τα πιο βάρβαρα αιμοσταγή καθεστώτα της περιοχής και του κόσμου όπως αυτά του Σομόζα, του Πινοσετ, του Μάρκος (Φιλιππίνες) του Ζια (Πακισταν) κ.α. και δεν πείθουν τις μάζες οποιασδήποτε χώρας ότι έχουν τίποτα θετικό να προσφέρουν, με τις «επεμβάσεις» τους.

Οι αντιδράσεις στην εισβολή ήταν τρομαχτικές.

Δεν υπήρξε καμμία χώρα στο Συμβούλιο Ασφάλειας του Ο.Η.Ε. να υποστηρίξει την εισβολή ενώ η Γεν. Συνέλευση την καταδίκασε με συντριπτική πλειοψηφία. Αυτό όμως είναι το πιο ασήμαντο μέρος της αντίδρασης. Οι ευρωπαίοι σύμμαχοι του Ρήγκαν βρέθηκαν σε πολύ δύσκολη θέση, κυβερνήσεις όπως αυτή της Θάτσερ αναγκάστηκαν κάτω από την πίεση των μαζών να καταδικάσουν τελικά την εισβολή για να μη γελοιοποιηθεί εντελώς. (Η Γρενάδα ανοίκει στην κοινοπολιτεία και τυπικά έχει βασίλισσα την βασίλισσα της Αγγλίας και η Θάτσερ ζήτησε από το Ρήγκαν να μην επέμβει).

Οι μάζες των Ευρωπαϊκών χωρών σύνδεσαν την εισβολή και τον ετοιθελισμό της διακυβέρνησης Ρήγκαν με την εγκατάσταση Αμερ. πυραύλων στην Ευρώπη πράγμα που δυσκολεύει ακόμα περισσότερο τη θέση των υποστηρικτών των Κρούς και Πέρσιγκ.

Η εισβολή ξεσήκωσε επίσης ένα τεράστιο κύμα μαζικής αντίδρασης στο εξωτερικό και μέσα στην ίδια την Αμερική που ανάγκασε και το Κογκρέσο να επικαλέσει την Απόφαση για τις εμπόλεμες Δυνάμεις (του 1973) που υποχρεώνει την κυβέρνηση να αποσύρει τα στρατεύματα της σε 60 μέρες.

Στην Λατινική Αμερική φούντωσε ο Αντιαμερικανισμός. Μόνο οι δικτάτορες της Χίλης της Γουατεμάλας και της Ουραγουάης υποστήριξαν την εισβολή ενώ τοντας τη φωνή τους με τα αντιδραστικά καθεστώτα της Καραϊβικής που καλωσόρισαν τους πεζοναύτες σαν σωτήρες (για τα οικονομικά τους συμφέροντα)

Τέλος η εισβολή «διεθνοποίησε» το ζήτημα της Γρενά-

Χειροβομβίδα που θα εκραγεί στα χέρια του Ρήγκαν

Η κοινή ζώνη της Καραϊβικής. Η Γρενάδα είναι η οσφρά του αρχιπέλαγους των Μικρών Αντιλλών. Οι Μεγάλες Αντίλλες είναι τα τέσσερα μεγαλύτερα νησιά στο Βορρά

δας στα μυαλα πολλων εργατων της Καραϊβικής - μιας περιοχής που χαρακτηρίζεται από μεγάλη φτώχεια και πολιτική αστάθεια. (πληθυσμός 4.2 εκατομμύρια)

Τελικά την οργή των μαζών των νησιών αυτών πιθανό να την πληρώσουν μερικά από τα πιο καταπιεστικά καθεστώτα που κυβερνούν τα νησιά.

ΤΙ ΘΑ ΠΕΤΥΧΕΙ Ο ΡΗΓΚΑΝ;

Βέβαια ο Ρήγκαν και οι σύμβουλοι του γνώριζαν το πιο πιθανό, ότι θα υπήρχαν αυτού του είδους οι επιπτώσεις.

(Σίγουρα δεν γνώριζαν την έκταση που θα παίρναν). Διάλεξαν όμως την εισβολή γιατί η αδράνεια θα τους στοιχίσει πολύ περισσότερο. Η «αρθρότητα» της Κούβας, της Νικαράγουας και της Γρενάδας κινδύνευε και κινδυνεύει να ξαπλωθεί παντού.

Οι μάζες των νησιών όπως και της Κεντρικής και Λατινικής Αμερικής βλέπουν με θαύμασμα τα επιτεύγματα αυτών των χωρών. Η έλλειψη δημοκρατίας (σ' αυτές τις χώρες) δεν τους ενδιαφέρει τόσο όσο τις μάζες της Ευρώπης γιατί γνώρισαν κατά κύριο λόγο μόνο βάρβαρες δεξιές δικτατορίες. Το βάθαιμα της κρίσης στην Καραϊβική και τη Νότιο Αμερική και οι κινητοποιήσεις των μαζών έχουν τρομοκρατήσει τον διεθνή καπιταλισμό που έχει κάμει τεράστιες επενδύσεις σ' αυτή την περιοχή.

Η Αμερική σαν ο παραδοσιακός χωροφύλακας αυτών των συμφερόντων σ' ολόκληρο τον κόσμο προσπαθεί απεγνωσμένα σήμερα να ξανακερδίσει τη χαμένη της δύναμη στη μεταβιετναμική εποχή.

Τι κέρδισε όμως με την εισβολή στη Γρενάδα; Οι δυνάμεις κατοχής κυνηγούν και συλλαμβάνουν τους ηγέτες του κινήματος Νιου Τζιουέλ (New Jewel Movement) (του επαναστατικού κινήματος που πήρε την εξουσία το 79) για να διαλύσουν εντελώς το κίνημα.

Αυτό σημαίνει πως η κυβέρνηση που θα επιβληθεί από έξω στον πληθυσμό του νησιού δεν θα 'χει ρίζες και υποστήριξη ανάμεσα στον πληθυσμό. Αυτό αποτελεί εισητήριο για νέες συγκρούσεις στο μέλλον που θα απειλήσουν ξανά τα συμφέρον-

τα του κεφαλιού.

Είναι αμφίβολο αν η έμμεση απειλή του Ρήγκαν στους αντάρτες του Σαλβατορ και της Νικαράγουας θα έχει κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα. Η εισβολή είναι ένα μικρο, αργοπορημένο γεγονός

— που δεν είναι αρκετό να οδηγήσει σε υποχώρηση τους αντάρτες και την κυβέρνηση της Νικαράγουας.

Η απειλή παραμένει για τον Ιμπεριαλισμό κι ο Ρήγκαν βρίσκεται ξανά μπροστά στο δίλημμα να επέμβει στη Νικαράγουα και να κινδυνεύει να προκαλέσει, αφάνταστες αντιδράσεις παντού ή να περιμένει την επανάσταση να φτάσει στο Μεξικό, την Αργεντινή και τη Χίλη οπότε καμμία επέμβαση - όσα στρατεύματα κι αν επιστρατεύσει - δεν σώζει τον ίδιο και το σύστημα που τάχθηκε να υπερασπίσει.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΝΙΟΥ ΤΖΙΟΥΕΛ

Πριν την επανάσταση του 1979 πρωθυπουργός του νησιού ήταν ο Σερ Ερικ Γκέρου, προστατευόμενος του Νίξον. Η δικτατορία του χρησιμοποίησε τις μέθοδες της Μαφίας και της Χιλιανής Χούντας για να καταδυναστεύει τον πληθυσμό. Ήταν φανατικός υποστηρικτής των ιπταμένων δίσκων και της μαύρης μαγείας και διοργάνων... διεθνή σεμινάρια μαύρης μαγείας στη Γρενάδα. Ο Γκέρου άδειαζε το θησαυροφυλάκο του νησιού, νόθευε εκλογές σκότωνε αντιπάλους και εσπρωχνε τον λαό στη μετανάστευση (60% εγκατάλειψαν το νησί).

Η επανάσταση του Νιου Τζιουέλ Μούβμεν (New Jewel Movement) με ηγέτη τον Μωρίς Μπίσσιουπ ανάτρεψε τον δικτάτορα Γκέρου τον Μάρτη του 79 κερδίζοντας την τερράστια υποστήριξη των μαζών.

Μέσα σε 4 χρόνια τα ριζοσπαστικά μέτρα που πήρε η νέα κυβέρνηση πέτυχαν 14% ανάπτυξη στην οικονομία, μείωσαν την ανεργία από 50% σε 14%, την αγραμματοσύνη στο 5%.

Γενικά η ποιότητα της ζωής των κατοίκων βελτιώθηκε σημαντικά, ιδιαίτερα συγκρινόμενη με τη ζωή στην υπόλοιπη Καραϊβική.

Παρα το γεγονός ότι 60% της οικονομίας βρισκόταν ακόμα σε ιδιωτικά χέρια οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές φοβούνταν ότι η κυβέρνηση κάτω από το βάρος των προβλημάτων και της πίεσης των μαζών θα αναγκαζόταν να ξεκάμει τους τσιφλικάδες

και τους καπιταλιστές ολόκληρωτικά.

Η κυβέρνηση του Μπίσσιουπ κέρδισε τις καρδιές των μαζών του νησιού αλλά, πρέπει να αναφέρουμε, δεν βασιζόταν σε μια υγιή εργατική δημοκρατία ελεγχόμενη καθημερινά από επιτροπές των εργατών.

Στους μήνες πριν το πραξικόπημα του Ωστιν ο Μπίσσιουπ φαινόταν να κινείται προς τα δεξιά - σε κάποιου είδους συμβιβασμό με τον Αμερ. Ιμπεριαλισμό. Αυτό δημιούργησε εσωτερικές διαφωνίες που έμειναν στο επίπεδο της ομάδας που κυβερνούσε. Το πραξικόπημα που ανάτρεψε τον Μπίσσιουπ ήταν μια κίνηση από τα πάνω και δεν ανάμειξε τους εργάτες καθόλου.

Η κυβέρνηση του Ωστιν μπορεί πραγματικά να αναγκαζόταν να κινηθεί για μεγαλύτερες κοινωνικές αλλαγές

ΠΡΟΔΩΝΕΤΑΙ ΞΑΝΑ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Συνέχεια από τη σελ 1

λίστες από σημεία διαφώνιας με τον Αράφατ σταδιακά το μόνο σύνθημα που τους απόμεινε ήταν να φύγει ο Αράφατ από την Ο.Α.Π. ή να υπάρξει συλλογική ηγεσία.

Αν ο Αμπου Μούσσα και οι οπαδοί και συνεργάτες του είχαν εντοπίσει τα λάθη της ηγεσίας του Αράφατ κι αν τοποθετούσαν μπροστά στο παλαιστινιακό κίνημα ένα πειστικό πρόγραμμα επαναστατικής πολιτικής με προοπτικές νίκης τότε σίγουρα τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά γι' αυτούς.

Ας σημειωθεί ότι την εποχή που εκδηλώθηκε η «ανταρσία» τους η αντίδραση ενάντια στον Αράφατ - ανεξάρτητα του αν δεν εκδηλώνονταν ανοιχτά - είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

Απο τη στιγμή που έλειπε η πολιτική καθαρότητα και το πρόγραμμα δράσης από τους «στασιαστές» ήταν πολύ εύκολο να γίνουν πόνια στα χέρια του Άσσαντ που από καιρο προσπαθεί να «βάλει χέρι» στην Ο.Α.Π. Ας θυμηθούμε πως ήταν οι Συριακές δυνάμεις που το 1976 εισέβαλλαν στο Λίβανο για να συντρίψουν την επανάσταση των Αριστερών Λιβανίων και των Παλαιστίνιων, τη στιγμή που βρισκόταν στα πρόθυμα της νίκης. Το γιατί ο Αμπου Μούσσα κι οι συνεργάτες του θέλουν να αγνοούν το ιστορικό αυτό μάθημα είναι άγνωστο σε μας. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι ούτε η ηγεσία της Ο.Α.Π. εξήγησε καμμία φορά τη φύση του καθεστώτος της Συρίας και του ρόλου που παίζει στην Παλαιστινιακή Επανάσταση.

Στη Συρία, την Αιθιοπία, τη Μοζαμβίκη, το Αφγανισταν κ.ο.κ. — έχει ανατραπεί εδώ και 20 περίπου χρόνια η φεουδαρχία και ο καπιταλισμός. Το μεγαλύτερο μέρος της οικονομίας έχει κρατικοποιηθεί κι υπάρχει μονοπώλιο του εξωτερικού και εσωτερικού εμπορίου. Η παλαιαστική τάξη και τα σώματα ασφάλειας που διατηρούσε (κράτος) έχουν καταστραφεί.

Οι κοινωνικές αυτές αλλαγές δεν έγιναν με την ενεργό και συνειδητή δράση της εργατικής τάξης κάτω από την ηγεσία ενός μαρξιστικού κόμματος. Έγιναν από μια κάστα στρατιωτικών που βασίστηκαν στην εργατική τάξη για να ανατρέψουν το σάπιο

καπιταλιστικό σύστημα που οδηγούσε τη χώρα στη μιζέρια και την εξαθλίωση.

Μια σειρά από τέτοια καθεστώτα δημιουργήθηκαν στον Τρίτο κόσμο μετά το 2ο Παγκ. Πόλεμο. Τα πειστικά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα που επέβαλε στις χώρες αυτές η αποικιοκρατία και ο διεθνής καπιταλισμός έσπρωξαν ακόμα και στρατιωτικούς στην ανατροπή του καπιταλισμού και την ανάληψη της εξουσίας. Επειδή η Εργατική τάξη στις χώρες αυτές ήταν αδύνατη και λόγω της καθυστέρησης της επανάστασης στη Δύση τα καθεστώτα που δημιουργήθηκαν χρησιμοποιήσαν σαν μοντέλλα τη Σοβ. Ένωση, την Κίνα, την Κούβα. Έτσι όπως σ' αυτές τις χώρες έτσι και στη Συρία κυριαρχεί μια γραφειοκρατική κάστα που έχει ανεβάσει τον εαυτό της πάνω από τις ράχες της εργατικής τάξης. Για να διατηρήσει τα συστήματα προνομίων που έχει δημιουργήσει (καλύτερες ευκαιρίες εκπαίδευσης, ψυχαγωγίας, διατροφής κοκ) διοικεί δικτατορικά κι απαγορεύει κάθε δημοκρατικό έλεγχο από την εργατική τάξη. Τα καθεστώτα αυτά δεν ακολουθούν διεθνιστική πολιτική και η εξωτερική τους πολιτική στοχεύει στη διατήρηση κι ανάπτυξη της δύναμης του κράτους που διοικούν.

Η στάση τους μάλιστα απέναντι σε γνήσια επαναστατικά κινήματα είναι προδοτική. Η νίκη τέτοιων κινήματων και η πιθανότητα οικοδόμησης υγιών εργατικών δημοκρατιών όπως ήταν η Σοβ. Ένωση μετάξυ του 1917 και 1923 γεμίζει αυτά τα καθεστώτα με τρόμο.

Μ' αυτό τον τρόπο εξηγείται και η στάση της Συρίας το 1976 και σήμερα. Το καθεστώς Άσσαντ τρέμει την Παλαιστινιακή Επανάσταση όσο την τρέμουν τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα και οι Σιωνιστές του Ισραήλ. Γι' αυτό και καταπιέζουν και φιλώνουν σήμερα τους Παλαιστίνιους στη Συρία (ούτε επιστολές δεν επιτρέπουν αν δεν τις ανοίξουν) και γι' αυτό είναι διατεθειμένοι να σκοτώσουν εκατοντάδες γυναίκες και μικρά παιδιά για να συντρίψουν την ανεξάρτητη φωνή της Ο.Α.Π.

Το καθεστώς Άσσαντ έχει σκοπό αν καταφέρει να ελέγξει την Ο.Α.Π. να χρησιμοποιήσει τους Παλαιστίνιους σαν διπλωματικό ατου στις σχέσεις και διπραγματεύσεις του με το Ισραήλ, τους Αμερικάνους και τα Αραβικά καθεστώτα.

Επιδιώκει ακόμα να γίνει το

Ο Αράφατ στην Τρίπολη εποπτεύει τις Συριακές δυνάμεις. Ποτε δεν εξήγησε τη φύση και το ρόλο του Συριακού καθεστώτος, ούτε ακόμα μετά την εισβολή στο Λίβανο το 1976.

πιο ισχυρό κράτος στον Αραβικό κόσμο που θα καθοδηγεί τις εξελίξεις προς όφελος της γραφειοκρατίας που κυβερνά τη Συρία.

Σ' αυτές τις επιδιώξεις ο Άσσαντ βρήκε σύμμαχο τον Γκαντάφι που κυβερνά σαν βοναπάρτης κι εκείνος τις καταπιεσμένες μάζες της γειτονικής Λιβύης.

ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ

Οι Παλαιστίνιοι — ο πιο βασανισμένος, ο πιο ηρωικός λαός της εποχής μας έχουν δικαίωμα να ζήσουν ειρηνικά. Η γεωγραφική τους θέση κοντά στις πηγές ενέργειας των εργοστασίων της Δύσης τους έχει στοιχίσει τον ασταμάτητο πόλεμο για δεκαετίες τώρα ενάντια σε εχθρούς και «φίλους» χιλιάδες φορές δυνατότερους απ' αυτούς. Ο ηρωϊσμός και η καρτερικότητα τους, τους έχουν ανεβάσει ψηλά στη συνείδηση του Παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος. Κάθε ήττα των Παλαιστίνιων είναι και πτωχότητα για τις δυνάμεις που πολεμούν τον ίδιο εχθρό, τους Ιμπεριαλιστές και τον διεθνή καπιταλισμό.

Η διασπορά των Παλαιστίνιων σ' όλα τα Αραβικά καθεστώτα αποτέλεσε μία τραγική εξέλιξη για το κίνημα.

Αυτή όμως η κατάσταση μπορεί ν' αντιστραφεί. Μπορεί να βάλει τους Παλαιστίνιους αγωνιστές στην πιο ευνοϊκή θέση.

Μπορεί σήμερα να περιτριγυρίζονται από εχθρικές και «φιλικές» προδοτικές δυνάμεις. Αν όμως αναγνωρίσουν τους πραγματικούς συμμαχούς και

τους εχθρούς τους θα έχουν βάλει τα θεμέλια για τη νίκη της Παλαιστινέζικης Επανάστασης.

ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΣΤΑΘΗ.

Σ' όλες τις χώρες αυτές οι μάζες είναι καταπιεσμένες κι εκμεταλλεζόμενες. Είτε από τον Ιμπεριαλισμό και τον καπιταλισμό είτε από γραφειοκρατικές κάστες. Η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού κάνει αυτά τα καθεστώτα ακόμα πιο αδύνατα.

Η βασική αντίθεση για τους Παλαιστίνιους δεν είναι αυτή μεταξύ Αραβικού Έθνους και Ισραήλ. Κι η επανάσταση τους δεν είναι εθνική.

Οι Ισραηλίτες εργάτες δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν με τους Παλαιστίνιους. Η κρίση στην Ισραηλιτική οικονομία και κοινωνία σπρώχνει ολοένα και περισσότερες μάζες στην αμφισβήτηση του καπιταλισμού και της πολιτικής των κυβερνήσεων τους.

Οι καταπιεσμένες αραβικές μάζες λοιπόν κι η Εργατική τάξη του Ισραήλ είναι οι πανίσχυροι σύμμαχοι των Παλαιστίνιων. Κι η επανάσταση τους είναι διεθνιστική.

Απο τη στιγμή που η Παλαιστινιακή Επανάσταση οπλιστεί με μια ταξική πολιτική για ανατροπή των αντιδραστικών κυβερνήσεων στις Αραβικές χώρες και το Ισραήλ παρα τις δυσκολίες που θα συναντήσει στα αρχικά στάδια θα γίνει ακαταμάχητη.

Πολλές φορές αποκαλούν τους μαρξιστές ρομαντικούς κι εξωπραγματικούς. Κι όμως οι Μαρξιστικές ιδέες είναι οι πιο ρεαλιστικές κι ο σοσιαλιστικός δρόμος ο μόνος υλοποιήσιμος

ιδιαίτερα στην περίπτωση των Παλαιστίνιων όπως και των Κυπρίων και όλων των λαών.

Δεν υπάρχει πιο Ρομαντική κι εξωπραγματική θέση απ' αυτή που υποστηρίζει ή αναμένει λύση του Παλαιστινιακού ζητήματος ή του Λιβανικού, μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια ή με στρατιωτικά μέσα. Η Σοσιαλιστική Παλαιστίνη σε μια Σοσ. Ομοσπονδία της Μέσης Ανατολής μπορεί να θρέψει ολόκληρο τον πληθυσμό της περιοχής ανεξάρτητα από καταγωγή, θρησκεία ή γλώσσα. Αντίθετα ο καπιταλισμός μόνο πολέμους, καταστροφές και πείνα μπορεί να υποσχεθεί.

Αυτή την αλήθεια θα την καταλάβουν κάποτε οι λαοί αυτοί και το όραμα θα το κάνουν πράξη.

Πρωτοπόροι σ' αυτό τον αγώνα πρέπει να μπου οι Παλαιστίνιοι. Οι Παλαιστινιακές μάζες στα κατεχόμενα, στην Ιορδανία και στη διασπορά οι εργάτες του Ισραήλ, οι καταπονημένες αραβικές μάζες περιμένουν την ηγεσία και την καθοδήγηση.

Ο αγώνας αυτός είναι σίγουρα πιο δύσκολος, πιο επίμονος, πιο μακροχρόνιος από τον άμεσο ένοπλο αγώνα. Ο αγώνας αυτός είναι όμως αναγκαίος. Με μια σωστή προπαρασκευή με καθοδηγητή τις ακαταμάχητες μαρξιστικές ιδέες μέσα σε λίγα χρόνια τα εκατομμύρια των Αραβικών και Ισραηλιτικών μαζών θα κρατούν εκατομμύρια όπλα που θα σημαδεύουν πια όχι αδελφικά κορμια αλλά ένα κοινό εχθρό: Το σαπηνιμένο πτώμα του καπιταλισμού και του Ιμπεριαλισμού.

ΔΩΡΟΣ Μ.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Γράμμα από τη Γρενάδα

Σύντροφε Γιώργο γεια σου

Πάει τόσο καιρός από τότε που σφίξαμε τα χέρια και χωρίσαμε. Συχνά σε σκεφτόμουνα. Μα απόψε θέλω τόσο πολύ να επικοινωνήσω μαζί σου, να σου γράψω δυο λόγια για τις δύσκολες στιγμές που περνούμε, γιατί ποιος ξέρει τι θα γίνει αύριο; Δε σου γράφω από φόβο Γιώργο, αλλά από αγανάκτηση γι' αυτό που γίνεται σήμερα στην Γρενάδα.

Η ζωή μας έχει αλλάξει τόσες φορές εδώ στο νησί. Τα γεγονότα, το ένα μετά το

άλλο, γυρίζουν τόσο γρήγορα σαν σκηνές κινηματογραφικής ταινίας που καλακαλα δεν καταφέρνεις να διαβάσεις τα γράμματα των υποτίτλων.

Το φάντασμα της δικτατορίας άρχισε ξανά να πλανιέται πάνω απ' τα κεφάλια μας. Οι γιάνκηδες θα μας πνίξουν στο αίμα. Χρόνια τώρα τα ίδια κάνουν παντού σ' αυτήν την γη, μόνο που αυτήν τη φορά δεν κράτησαν ούτε τα προσχήματα.

Θυμάμαι όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν από τό-

τε που χωρίσαμε. Διχτατορία, φυλακές, διαδηλώσεις, την μέρα της Επανάστασης που ξεχυθήκαμε στους δρόμους, ράβωντας κόκκινες σημαίες, και φιλώντας ο ένας τον άλλο, άγνωστο μεταξύ μας. Όμως τα προβλήματα που μας άφησε η αποικιοκρατία κι ο φασισμός ήταν πολλά. Δουλέψαμε σκληρά μα σιγα-σιγα το νιώθαμε ότι αυτός ο λαός που συνέτριψε το φασισμό, άρχισε να παραμερίζεται ώσπου καταλήξαμε στο περιθώριο. Μετά όλα πήραν τον δρόμο τους

όπως θα τάχης διαβάσει στις εφημερίδες.

Οι μέρες που μας έρχονται είναι δύσκολες. Η μάχη που δίνουμε άنيση. Μια χούφτα άνθρωποι, άλλοι τόσοι Κουβανοί εργάτες, ενάντια στον Ιμπεριαλισμό. Την μάχη μπορεί να την χάσουμε, πολλούς συντρόφους μπορεί να τους χάσουμε, την φλόγα όμως της Επανάστασης θα την κρατήσουμε για να θυμίζει στον ιμπεριαλισμό ότι λίγο ακόμα και φτάνει στην δύση του.

Να σε ρωτούσα τι κά-

νεις, πως πέρασες όλα αυτά τα χρόνια που χωρίσαμε, μόνο που σε τέτοιες στιγμές τα προσωπικά μας έχουν λιγότερη σημασία. Ας τ' αφήσουμε λοιπόν αυτά για καλύτερες μέρες που οπωσδήποτε θάρθουν.

Μέχρι τότε καλή αντάμωση.

Σε φιλώ ο σύντροφος Αλβέρτο.

27 τ' Οκτώβρη 1983
Υ.Σ. Για τη μετάφραση
Γιώργος Κυπραίος

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Οι συναντήσεις κορυφής δεν λύουν το πρόβλημα

Η πρωτοβουλία Γκουεγιάρ έχει περάσει πια στην ιστορία της Κυπριακής πολιτικής σαν μια ακόμα αποτυχημένη προσπάθεια για να προωθηθεί λύση στο εθνικό ζήτημα. Υπάρχουν ακόμα οι φωνές που εξακολουθούν να επιμένουν ότι η πρωτοβουλία συνεχίζεται, αλλά κανένας δεν τις λαμβάνει σοβαρά υπ' όψη.

Η πρωτοβουλία ταρακούνησε γερά τα νερά της Κυπριακής πολιτικής σκηνής. Η κυβέρνηση Κυπριανού βρέθηκε σε μεγάλο δίλλημα έχοντας να διαλέξει ανάμεσα στη γραμμή Παπαντρέου και ΑΚΕΛ. Η Κοινοπραξία πέρασε σκληρή δοκιμασία σύμφωνα με τα λόγια του Παπαϊωάννου. Ο ίδιος ο Παπατρέου βρέθηκε σε μεγάλο δίλλημα όταν είδε όλη την προσπάθεια του για διεθνοποίηση να τον φέρνει μέσα από ένα μεγάλο κύκλο πίσω στο παζάρι των ενδοκυπριακών.

Ο Κυπριανού, για να συμβιβάσει τις αντιθέσεις, διάλεξε ένα συγχισμένο συνδυασμό δυο αντιφατικών τοποθετήσεων: υποστήριξη της πρωτοβουλίας αλλά απόρριψη των δειχτών. Η θέση αυτή ικανοποίησε την ΕΔΕΚ αλλά ασφαλώς δεν ικανοποίησε το ΑΚΕΛ και τον ΔΥΣΗ, ούτε και έσωσε βέβαια το Ρολάνδη.

Εσωτερικά το ΑΚΕΛ διαδραματίζει τον πιο δραστήριο ρόλο όσον αφορά «νέες ιδέες»

και την υιοθέτηση πιο αποφασιστικής στάσης για το Κυπριακό.

Αυτο γιατί σαν «συγκυβέρνηση» είναι υποχρεωμένο να δικαιολογήσει τον εαυτό του απέναντι στα μέλη του. Έτσι προτού σβήσουν ακόμα οι απόηχοι από την πρωτοβουλία Γκουεγιάρ, το ΑΚΕΛ εμφανίστηκε με δυο νέες εισηγήσεις: τη συνάντηση κορυφής από τη μια ανάμεσα στον Κυπριανού και τον Ντεκτας και τη συνάντηση ανάμεσα στους αρχηγούς των κομμάτων στο Βορρά και το Νότο από την άλλη. Και προς τι οι συναντήσεις; Προς τη δημιουργία κλίματος καλύτερης κατανόησης.

Εκεί όμως είναι που βρίσκεται η ρίζα του προβλήματος: Στην έλλειψη κατανόησης. Συναντήσεις κορυφής έγιναν και στο παρελθόν. Όπως έγιναν και συναντήσεις ανάμεσα στους αρχηγούς των κομμάτων. Όπως βέβαια, έγιναν και άλλες πρωτοβουλίες, και άλλες επανειλημμένες των ενδοκυπρια-

κών συνομιλιών. Αυτή η ιστορία πάει για δέκα χρόνια δίχως αποτέλεσμα.

Όμως, συνεχίζεται και το ότι συνεχίζεται δεν είναι τυχαίο. Από τη στιγμή που η αναζήτηση της λύσης του Κυπριακού γίνεται μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια, η πολιτική ηγεσία του τόπου είναι αναγκασμένη να επιστρέφει ξανά και ξανά στις ίδιες, ξεπερασμένες, ακόμα και δοκιμασμένες μεθόδους. Αυτό ισχύει όχι μόνο για το ΑΚΕΛ και τη δεξιά αλλά ακόμα και για την ΕΔΕΚ: η θέση του κόμματος είναι υπέρ της επανέναρξης των διακοινοτικών — με όρο όμως την αποχώρηση των Τουρκικών στρατευμάτων. Το πρόβλημα μ' αυτή τη θέση είναι ότι δεν μας εξηγεί ΠΩΣ θα φύγουν τα Τουρκικά στρατεύματα.

Καμμία γραμμή η οποία ξεκινά από μια εθνική αντιμετώπιση του Κυπριακού, και παραβλέπει τον ταξικό του χαρακτήρα, δεν μπορεί να οδηγήσει σε λύση. Οι ηγεσίες και του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ βλέπουν το Κυπριακό από εθνική σκοπιά, υποστηρίζοντας ότι αυτό είναι αναγκαίο γιατί περνούμε εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο. Πάνω σε εθνική βάση, είμαστε αντιμετώπιμοι με ασυμφιλίωτα εθνικά συμφέροντα. Για αυτό οι αστοί δεν μπορούν να δώσουν μόνιμη και ειρηνική λύση στο πρόβλημα. Οι μόνοι οι οποίοι έχουν κοινά συμφέροντα είναι οι Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες, γι αυτό και μόνο η εργατική τάξη του τόπου μπορεί να δώσει λύση.

Σε τι θα αποσκοπήσει μια συνάντηση των αρχηγών των κομμάτων; Στο εξής και μόνο: να γεμίσει τους τίτλους των εφημερίδων και ειδικά της Χαραυγής με πυχαιούς τίτλους για 2-3 μέρες και ν' αποδείξει στις μάζες του ΑΚΕΛ ότι η ηγεσία τους κάνει το παν για να βοηθήσει στη λύση. Δεν μπορεί να παίξει κανένα άλλο ρόλο από τη στιγμή που οι αρχηγοί των κομμάτων μιλούν σαν εκπρόσωποι εθνότητων κι όχι τάξεων.

Στις αρχές του '82 οι αρχηγοί των αριστερών κομμάτων, συναντήθηκαν στην Τρίπολη της Λιβυής. Και έφυγαν μέσα από έντονους διαξιφισμούς! Αντι να συζητούν σαν εκπρόσωποι της Κυπριακής εργατικής τάξης και των συμφερόντων, της συζητούσαν σαν εκπρόσωποι των Ε/κυπρίων από τη μια και των Τ/Κ από την άλλη! Από εκείνη τη στιγμή η συνάντηση ήταν καταδικασμένη! Η μόνη απόφαση την οποία έβγαλε εκείνη η συνάντηση, μια απόφαση που αποτελεί προσβολή για την Κυπριακή Αριστερά, ήταν να επαναληφθεί η συνάντηση με εκπροσώπους και των δεξιών κομμάτων!

Η σημερινή θέση του ΑΚΕΛ αποτελεί επανεμφάνιση της τότε απόφασης στην Τρίπολη. Το τι νέο θα προσφέρει η παρουσία των δεξιών ηγετών τη στιγμή που οι αριστεροί δεν μπόρεσαν να καταλήξουν πουθενά, αποτελεί μυστήριο.

Παρόμοια ισχύουν και για μια συνάντηση κορυφής. Τι επιδιώκεται μέσα από μια τέτοια συνάντηση, τι στόχοι μπαίνουν και πως επιτυγχάνονται, αποτελούν δευτερεύουσας σημασίας ζητήματα. Για λόγους μαζικής κατανάλωσης, και πάλι, η συνάντηση κορυφής γίνεται αυτοσκοπός.

Για τόσα χρόνια το κυπριακό βρίσκεται σ' ένα φαύλο κύκλο — κι όμως η ηγεσία της Αριστεράς αρνείται να προχωρήσει στα σωστά συμπεράσματα. Μόνο η εργατική τάξη ενωμένη, με κοινούς στόχους στο Βορρά και το Νότο, μπορεί να διώξει την κατοχή εξαλείφοντας ταυτόχρονα την εκμετάλλευση. Αν οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ θέλουν πραγματικά να βάλουν τις βάσεις για τη λύση στο

Κυπριακό πρόβλημα, τότε σαν πρώτο βήμα πρέπει να προχωρήσουν με το ενιαίο Μέτωπο της Αριστεράς στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος για τον τόπο και, σαν δεύτερο, να καλέσουν τα Τ/Κ εργατικά κόμματα, σ' ένα κοινό Μέτωπο Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων για την αποτίναξη της κατοχής και κάθε καταπίεσης.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ Σ.Ε. ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Όλα τα έξοδα αυτής της έκδοσης καλύφθηκαν από φίλο της εφημερίδας μας ο οποίος προτιμά να παραμείνει ανώνυμος. Είναι με τέτοιες γενναιοδωρες εισφορές και εκατοντάδες άλλες μικρότερες που η Σ.Ε. κατορθώνει και συνεχίζει τον αγώνα της για λευτεριά και σοσιαλισμό. Αν ακολουθήσουν κι άλλοι το παράδειγμα του σύντροφου η Σ.Ε θα 'ναι σύντομα βδομαδιάτικη.

Παγκύπριος Χορός Σοσ. Έκφρασης

Στόχος £4,000

Στις 17 του Δεκέμβρη θα γίνει στη Λευκωσία ο Παγκύπριος Χριστουγεννιάτικος χορός της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Μετα από τα εντυπωσιακά αποτελέσματα των 3 επαρχιακών συνεσιόσεων (όπου ξεπεράστηκαν οι στόχοι κατά £1000 περίπου) είμαστε βέβαιοι για μια ανεπανάληπτη επιτυχία του Παγκύπριου χορού.

Ο στόχος που βάζουμε είναι £4.000. Είναι ένας στόχος που θα πετύχουμε εύκολα αν όλοι οι υποστηρικτές της εφημερίδας μας εργαστούν με τον ίδιο ζήλο όπως εργάστηκαν και για τους επαρχιακούς χορούς.

Τα λεφτά τα χρειαζόμαστε επειγόντως για να κάνουμε τη φωνή της Έκφρασης και τις μαρξιστικές ιδέες να φτάσουν μέχρι την τελευταία γωνιά του Εργατικού κινήματος. Η επιτυχία του χορού πέρυσι μας έδωσε τις βάσεις για να κινηθούμε από 8σέλιδη σε 12σέλιδη εφημερίδα.

Η επιτυχία του φετινού χορού θα βάλει τις βάσεις για μια δεκαπενθήμερη και βδομαδιάτικη Έκφραση για μια Έκφραση πιο άρτια πιο καλή τεχνικά για μια Έκφραση που θα παλεύει αποτελεσματικά και μαζικά για τα συμφέροντα του εργατικού κινήματος.

Για προσφορά βοήθειας για το χορό και για περισσότερες πληροφορίες αποτίναστε στο τηλ. 61553. Ζητείστε τη Συντονιστική Επιτροπή Χορού.

Συντονιστική Επιτροπή

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500